

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1351 usque ad annum 1414

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118278

§. 3. Ordo Cluniacensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66293)

gnare cœpisset Ludovicus Pius, præscriptum condidit S. Benedictus Abbas Ananiensis cum multis aliis Abbatibus ex toto Imperio Gallico. Commendatur ibi labor manuum, quone Abbas quidem eximitur: & pauci adhuc Sacerdotes fuisse inter Monachos videntur. Anno priore 816 multi Episcopi eodem in loco præfentes Canonicis tradiderant regulam, quæ velut extensio quædam est illius, quam S. Chrodogangus composuit; missaque totum per Imperium, & pluribus seculis observata fuit.

*Hist. l. 46.
§. 28.*

Ibid. n. 22.

§. III.

Ordo Cluniacensis.

At reliquo seculo nono, & ineunte decimo vastationes Normannorum, & universales inter Christianos hostilitates evertabant multas Ecclesias, & pleraque monasteria: ut liquet ex querelis Concilii Troslejani anno 909 habiti. Observatio disciplinæ monasticæ in Occidente propemq-

*Hist. l. 54.
§. 44.*

*20.9. Conc.
p. 510.*

pemodum extincta erat: cum fuscitati a Deo Viri Sancti velut novum ei principium ardente studio dederunt. Sequenti anno 910 Guilielmus Aquitaniæ Dux Monasterium Cluniacense condidit, & Abbati Bernoni gubernandum commisit: qui utens ope Monachi Hugonis ex Augustodunensi ad S. Martinum cœnobio evocati, Benedictinæ Regulæ observationem purissimam a majoribus ad posteros transmissam, nonnullis in monasteriis conservatam, & quodammodo per manus traditam excepit.

Ibid. p. 565.

*Hist. l. 54.
§. 45.*

Bernonis successor S. Odo Cluniaci constitutionem perfectam reddidit, illique junxit multa cœnobia, quibus præerat; & ubi eundem teneri ordinem, eandem scilicet observationem curavit: unde postea perfectum est nomen Ordinis, & applicatum variis societatibus eandem sequentibus regulam: velut dicitur Ordo S. Benedicti, S. Augustini, S. Francisci, & aliorum. Cluniacensi celebritatem ingentem conciliarunt primi Abbates

*Hist. l. 55.
§. 24.*

Abbates sui S. Majolus, S. Odilo, S. Hugo virtute ac doctrina illustres. At ducentis post annis in magnam obscuritatem delapsus est: nec ibi video Virum eximium ab ætate Petri Venerabilis.

Duas rei causas comperio, divitias, & multiplicationem precum vocalium. Primis Cluniaci Abbatibus singularis præstantia sua comparavit existimationem amoremque Principum, Regum ac Imperatorum, qui beneficiis eos cumularunt. Horum numerus a tempore S. Odonis erat tantus, ut eorum membranæ veteres centum octoginta octo supersint. Timendum, ne hi Sancti non satis reputaverint secum difficultates opum tam bene memoratas in Evangelio, ipsisque Philosophis ethnicis cognitatas. Locupletes natura superbiunt, persuasum sibi habentes, se neminis egere auxilio, nec aliquid unquam sibi defore. Quapropter Apostolus Timotheum monet, ut exhortetur divites, ne magnos fumant spiritus, nec suam spem ponant in opibus

*Hist. l. 55.
c. 24.*

1. Tim 6. 17.

pibus incertis. Multa bona multas accerfunt curas, ut conferventur: & istæ curæ vix jungi possunt cum tranquillitate contemplationis, quæ debet unicus esse finis vitæ monasticæ: sic in cœnobio divite saltem Præpositus & illi, qui eum in tractandis negotiis adjuvant, se pæne non amplius esse Monachos vident; si sensum animi habent cum instituto suo congruentem. Accedit, quod sæpe amor sui se obtegat specioso sub nomine boni communis; & Procurator, sive Cellarius suam propensionem ad rerum congeriem aut parimoniam sequatur, nihil inde peculiariter ad se redire perhibens.

Opulentia communis etiam privatis est periculosa. In Abbazia viginti Monachorum tricies mille libras quotannis percipientium quilibet est superbior, quod se tam magni redditus participem sciat; sentitque stimulos spernendi societates pauperes, ac Religiosos ex instituto suo mendicantes. Vult ex opibus domus suæ capere fructum, & privatum com-

com-

commodum: vult ali, vestiri, & habitare tam bene, quam licet; ac interdum melius. Id accidit Cluniaci, ut patet ex defensione S. Bernardi. Monachi victitabant, quam sine carnis poterant, lautissime; summi que pretii pannos ad vestes adhibebant suas: Abbates faciebant itinera cum equestri famulorum turba, præclaroque apparatu: templa erant exstructa magnifice, ac splendide ornata; & monasteria secundum proportionem.

Altera laxatæ regulæ causa erat multiplicatio precum, psalmodiarum cantus scilicet, aliarumque precationum vocalium: nam multas addiderant illis, quas S. Benedicti regula præscribit: ut apparet ex Cluniaci consuetudinibus quas S. Udalricus litteris mandavit sub finem seculi undecimi superstes. Adjunxerant inter alia officium pro mortuis, cujus authores erant; & quod per annum totum canebant. Longus hic psalmodiarum cantus eis adimebat tempus laboris manuum, ut fatetur Petrus Vene-

*Hist. 1. 67.
S. 49.
Opusc. 5.*

*Hist. 1. 63.
S. 60.
Spicil. to. 4.
p. 21.*

Venerabilis ad ea, quæ S. Bernardus
 objecerat, respondens. Regula, in-
 quit ille, duntaxat eum præcipit otii *Hist. 1. 67.*
 fugiendi causa: quod vitamus com-
 plendo tempus nostrum sacris exer-
 citiis precum, lectionis, & psalmodum
 cantus. Quasi vero S. Benedictus
 non sat spatii eis assignasset; nec so-
 lidas habuisset rationes statuendi plus
 septem horas integras laboris.

Forsitan Petrus Venerabilis &
 illi, qui cum eo sentiebant, falleban-
 tur præjudicata opinione sui tempo-
 ris; & corporis laborem censebant
 esse occupationem abjectam & servi-
 lem. Non ita judicabant Veteres:
 ut alibi ostendi: atque ut Israëlitas, *Mor. 1/4.*
 aliosque ad Ortum populos omit-
 tam: Græci ac Romani eum honori-
 ducebant sibi. At Germani & bar-
 bari ad septem triones venationibus
 tantum bellisque se occupare soliti
 agriculturam & artes despiciatui sem-
 per habuere: ut in moribus nostro-
 rum Nobilium etiamnum cernimus.